

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Åttonde kapitlet – i vilket Zeke klipper sig och går på kulturkrog

På lördagsmorgonen såg jag motvilligt mig själv i spegeln. Jag såg fan ut som en tuggad mus i håret. Det spretade åt alla håll och hängde i testar över öronen. Det värsta var att det var inne med spretig frisyra, men det fick inte vara sådant här naturligt, men fult, spret. Det skulle vara stajlat spret. Man skulle tvätta håret och sedan direkt grisa ner det med vax eller något annat klet och sedan omsorgsfullt fixa den rätta looken. Håret skulle stå på ända men inte hur som helst. Det var hur jävla löjligt som helst. Att ägna tjugo minuter åt att kämpa med håret så att det skulle se ut som om man inte brydde sig. Vem fan gick på det? I vilket fall som helst så behövde jag göra något åt mitt hår. Att gå till frisören var inget alternativ. Att betala tvåhundra spänn för att bli fin i håret och sedan aldrig kamma sig. Det fanns bättre sätt att slösa bort sina pengar. Därför hade jag köpt en trimmer som jag ännu inte invigt. Men idag var det dags. Det första jag borde göra var att tvätta håret. Det fick man alltid göra när man gick till frisören. När jag ändå var igång med det så kunde jag lika gärna duscha på samma gång. Det var några dagar sedan så det var dags ändå. Med håret fuktigt, ”blomdoftande och vitaminberikat” rotade jag fram trimmern där den låg i sin kartong under byrån i hallen. Jag rensade golvet framför hallspeglarna och satte fram en köksstol. Efter att ha studerat mig själv i spegeln och funderat över hur kort jag ville ha det ställde jag in apparaten på en lagom längd och började köra den kors och tvärs över skulterna. Det hände nästan ingenting. Jag hade förväntat mig att håret skulle falla i stora tussar, men det verkade knappt som om saxarna bet över huvudet. Mitt tunna fjuniga glesnande hår borde inte vara någon match för en helt ny trimmer. Vad fan var det för jävla skit jag hade gått och köpt? Efter tio minuter gav jag upp. Det hände för fan inte ett piss. Här och var hade jag lyckats hacka loss en tuss men det var allt. Jag såg inte klok ut. Som alla andra dumskallar i världen pallade jag aldrig läsa bruksanvisningen, men det var lika bra att kolla där innan jag kastade hela skiten. ”Tvätta inte håret innan klippning.” Lysande. Hur lång tid skulle det gå innan håret inte var nytvättat längre? Enligt min egen standard var det två dagar, men för vanliga människor var det antagligen lite mindre. Men tre fyra timmar var nog för lite. Så här kunde jag ju inte gå ut på krogen. Då behövde ju folk inte ens prata med mig för att fatta att jag var en jävla tomte. Så hur smutsar man ner sitt hår på en minut? När jag funderade över det kom jag att tänka på en kille i lumpen som blev trött på att han hade statisk elektricitet i håret. Så det puckot smorde in sig i huvudet med vapenfett. Men det kanske inte var en så dum idé ändå. I skafferiet hade

jag en flaska rapsolja. Varför inte? Jag hällde lite i handen och körde runt i skalpen tills hela håret var insmört. Jag såg mig i spegeln och tänkte att detta är nog fan något av det dummaste jag någonsin har gjort. Men det funkade efter att jag hade sköljt ur det värsta och torkat håret lite grann med hushållspapper. Trimmern bet igen, även om allt jag rörde vid blev alldeles insmört av rapsolja. Håret blev inte snyggt men det blev åtminstone kort. När jag tvättat håret tre gånger i rad så kändes det nästan som vanligt. Då såg jag i spegeln att jag missat både här och där, framför allt vid öronen. Det var ändå inte mer än att jag kunde ta det med saxen.

Jag hade inget att dricka hemma så jag fick gå ut nykter. Bara det var skrämmande. Jag försökte komma i någon slags feststämning men det var svårt. Desperat var ordet som bäst beskrev hur jag kände mig. Det kunde aldrig vara bra. För att ändå komma i stämning på något sätt satte jag på lite "sitta i en bar helt ensam och kröka"-musik. Det vill säga Tom Waits. "I'd rather have a bottle in front of me than a frontal lobotomy", "I'm so goddamn horny the crack of dawn better be careful around me" och allt det där. Jag visste inte om det var så jävla lämpligt. Det slutade aldrig lyckligt i Tom Waits låtar. Men vem letade efter lyckan? Några järn och en brud som inte såg alltför skabbig ut och som kunde stå ut med en i några timmar. Det var antagligen så man borde tänka om man skulle lyckas när man raggade. Det låg inte för mig.

Skjorta eller t-tröja? Svart eller färgglatt? Jeans eller byxa? Kvällen kändes rätt för svart kostym, men jag hade ingen. Det blev svarta jeans, svart skjorta, svarta strumpor och svarta skor. Eftersom det var längesedan jag hade pallat gå ner och tvätta hade jag nästan slut på kalsonger. Jag visste att jag hade några svarta par kalsingar någonstans i tvättkorgen men där fick nog gränsen gå. En tröja, en skjorta, sånt kunde man rota fram ur högen med smutsvätt och använda en gång till om det var kris och plagget inte luktade alltför illa. Skitiga kalsonger luktade man inte på. Det var bara att utgå ifrån att de stank. Så vad hade jag att välja på? En fullkomligt urtvättad trasa där resåren sprakade när man drog i den och sedan stannade utdragen. All elasticitet var borta. De satt som en lös blöja runt höfterna och riskerade att trilla ner vilken sekund som helst. Förutom att de var jävligt obekväma så hade det gått hål i röven på dem. Jag kunde fatta varför jag inte hade slängt skiten för länge sedan. Svaret på frågan var säkert att jag hade förutsett att jag en dag skulle hamna i den här situationen när lagret av rena kalsonger sinat och jag behövde några i reserv. Fast vad var poängen med det om de var så kassa att de inte dög till något annat än att torka fönster med? Längst in i lådan hade jag ett annat reservpar. De var bättre. Gamla men hela. Aningen för små och väldigt fula men ändå. Det var ett par fladdriga boxershorts, klarröda med gröna, gula och blå julklappspaket på. De

fick duga. Jag drog dem på mig. Kände hur de stramade i skrevet, men i spegeln såg jag att min röv så rätt sexig ut. Den såg fastare ut. Liten men jävligt fast. Det var alltid något. Jag hade alltid haft fula kalsonger. Åtminstone hade jag fått höra det under hela gymnasiet. Det var särskilt en kille i klassen som tjatade om mina slappa Y-front och hur fula de var. Självt hade han stora boxershorts i satin runt sin stora feta fläskkorv till kuk. Jag antar att han inbillade sig att det var snyggt.

– Du kommer aldrig att få några tjejer om du envisas med att gå omkring i de där skitfula kallingarna.

– Vad fan snackar du om?

– Tänk om du får med dig en tjej hem och du tar av dig brallorna och har de där urtvättade fula jävla Y-frontskallingarna på dig.

– Och?

– Det är de mest avtändande kalsingarna jag någonsin sett.

– Vad bra att du tycker det.

Han var gift nu, hade jag hört och jag satt i mörkret och stirrade på grannarna och runkade till klockan tre på morgnarna. Fast att det var kalsingarnas fel hade jag svårt att tro. Jag fick aldrig dra ner brallorna, varken på mig själv eller på någon annan, förutom när jag skulle skita.

På något sätt kände jag mig rätt cool när jag gick ner för trapporna. Jag steg ut i kvällen där regnet hängde i luften och gled bort till min cykel, på väg ut i jakten på lördagsnattens hjärta. Yeah! Baklyktan lyste svagt svagt rött trots att jag nyss bytt batteri. Framljuset funkade inte alls. Det lät som om dynamohjulet bara gled på det våta däcket. Det gjorde mig så jävla förbannad att ingenting kunde fungera som det skulle. Till råga på allt var växelhandtaget nästan omöjligt att vrida på eftersom det var halt av regnet. Det var sånt piss de gjorde nuförtiden. Hur svårt var det egentligen att konstruera cykelljus och växlar som fungerade i alla väder och som höll längre än ett par år? Inga reservdelar tillverkade de jävlarna heller utan man måste köpa nytt direkt om det var någon liten detalj som var defekt. Plast och skit.

– Jävla patent, muttrade jag när jag rullade över Värnhemstorget.

En full kärring stod och skrek vid toaletterna och två lodisar skrattade åt henne på avstånd.

Nuförtiden hade de unga A-lagarna mountainbike som tog dem mellan stadens parker, från bänk till bänk, från gräsmatta till gräsmatta, från toalett till Systembolag och tillbaks igen.

Förr var de gamla, men nu var de i min ålder. Jag blev äldre, de blev yngre. De visste att det var skönt i sommargraset men kände de doften som gräsklipparna lämnade efter sig? Nu var de dagar då jag gick ut i Rör sjöparken för att sitta en stund i solen för länge sedan förbi. Men

lodisarna skulle stanna kvar. Hur många av dem skulle ha gått förlorade innan vintern äntligen gett med sig?

Det var rått som fan i luften och jag blev blöt i håret och i ansiktet. Jag visste vad som skulle hända. Håret högst upp på skulten skulle stå rakt upp så att jag såg ut som Bert i Svenska Sesam och näsan skulle bli röd som en rädisa. Riktiga krogcharmörer cyklade för fan inte. De tog taxi. Hur skulle man annars ta sig hem med värdighet om man fick napp. ”Nej, vi kan inte ta taxi för jag har cyklat hit. Men jag kan rama dig om du vill.” Fast det ingick inte i min budget att åka taxi. Förresten spelade det ingen roll. Det fanns inte en chans att jag skulle ta taxi i Malmö oavsett hur mycket pengar jag hade. Det var jag alldeles för snål för.

Det var flera år sedan jag hade varit på krogen och jag visste inte riktigt var jag skulle gå. På gymnasietiden hängde jag några gånger med ett gäng klasskompisar till KB. Gamla KB på Erikslust med den halva bilkarossen över entrén. Vi satt runt köksbordet hemma hos en kille som bodde med sin morsa på Slöjdgatan och drack vad vi hade kommit över. En gång var det någon som hade fixat 80-procentig Stroh-rom (inte på vinflaska) men den jäveln hade inte köpt någon Coca-Cola. Eller också hade den tagit slut. Hur som helst så fick vi för oss att vi skulle ta varsin snaps innan vi gick ut. Skiten var så stark att den bara studsade mot magmunnens ihopknipna läppar rakt tillbaka upp i munnen så jag fick rusa in på dass och spotta ut skiten. På den tiden kunde jag inte ta en vanlig snaps utan att få gåshud över hela kroppen. Det var en egenskap jag ärvt av min far, något som morsan avslöjade när hon för en gångs skull nämnde farsan. Att hon gjorde det berodde säkert på att hon själv tagit sig ett par järn, vilket i sin tur betydde att det antingen var julafton, midsommar eller kräftskiva. De enda tre tillfällena morsan drack sprit. Inte för att det var gott utan för att det hörde till. Det var skönt att hon inte gjorde det oftare. Hon blev oftast jävligt jobbig och satt och snyftade och skulle kramas hela tiden. Då fattade man ju inte hur skönt det var med en morsa som ville krama en. Men tonåringar är idioter och världen är full av dumskallar.

Jag mindes en gång på gamla KB då en av killarna blev så jävla full att han bara stod och hängde mot en vägg medan han försökte snacka med mig. Det var en schysst kille så jag hade inget emot att stå där. Det var roligt att någon ville prata med en. Han försäkrade hela tiden att han inte var full. Det var lugnt. Han visste var gränsen gick och allt det där andra skitpratet man kör med när man är så långt över den där gränsen att den bara är en prick i fjärran. Till slut bad han att jag skulle hjälpa honom ut för han behövde lite frisk luft. Så han fick hänga över min axel. Det var en lång jävel, säkert närmare en och nittio och tung. Vi stod och balanserade ett tag i närheten av trappan som ledde ner till utgången. Då spydde han rakt på mina skor. Rätt ner på mina Vagabondkängor som jag köpt bara ett halvår tidigare. Nu mindes

jag inte hur det gick till men antagligen märkte någon i garderoben vad som hänt och kallade på en vakt. Senare fick jag veta att han hamnat i KB:s kök och på något sätt hade de fått reda på hans telefonnummer så att de kunde ringa och be hans farsa hämta honom. Farsan var lugn med sånt där. Han mindes själv hur det var att vara ung och råka dricka för mycket. Så han kom och hämtade sonen och killen satt i bilen och snörvlade ”Fan vad jag älskar dig, farsan” och sånt. Sedan drog han ner en rejäl snorblaska i munnen, uppblandad med en del gammal spya antagligen, och satte den på insidan av bilrutan. Han trodde han var utomhus. Den hyggliga farsans kväll kröntes av att han fick torka upp spyor i garaget när han väl fått killen i säng.

Mina kängor klarade sig och jag hade dem så länge att jag slet ut sulan och fick de halvsulade hos en skomakare. Morsan tvingade mig att kassera dem när ovanlädret började spricka. Men de var snygga och sköna så länge de höll.

Nu visste jag inte var jag skulle gå. Jag hade missat hela den där Möllevångsgrejen. Lilla torg var inget för mig det visste jag. Mittemellan låg Brogatan. Om jag nu envisades med att tro att jag egentligen var journalist var det väl dit jag borde gå. Frottera mig med kultureliten, träffa några intressanta människor och så vidare. Så fick det bli. Jag satte cykeln snett mitt emot och kikade in genom fönstren från andra sidan gatan. Det var dåligt med folk så här tidigt på kvällen men det gjorde mig inget. Jag ville gärna ha någonstans att sitta. När jag gick in blev jag först förvånad över hur lätt det var att andas. Ingen rök. Det var första gången jag var på krogen utan att det stack i ögonen av cigarettök. Det var inte dumt. Jag satte mig på en ledig plats vid baren, mitt på ena kortsidan. Hittade en krok där jag kunde hänga jackan. Det var varmt och skönt. Antagligen var jag en patetisk loser som gick på krogen alldeles ensam men det kändes inte så. Bara den som var riktigt hård vågade gå och supa ensam. Jag hoppades att det skulle göra mig lite mystisk, farlig och lockande i kvinnornas ögon. Bredvid mig satt två tjejer och snackade. Den som satt närmast vände ryggen mot mig så henne såg jag inte så bra men den andra var rätt snygg. Långt mörkt hår, bruna ögon, lång och smal. Lite modellaktig. Antagligen hade hon liten rumpa och små bröst, inga former, men hon var svalt elegant på något sätt. Hon skulle aldrig titta åt en sån som jag. Fast hon var också helt svartklädd, precis som jag. Det fick mig att tänka på *Annie Hall*, ”We’re gonna operate together”, fast de var förstås vitklädda. Det gick inte ens att köra med den grejen antagligen. Hon såg inte ut att gilla Woody Allen. Dessutom var ju för fan nästan varenda jävel här klädd i svart. Det verkade vara obligatoriskt för kulturkoftorna. Bartendern var en ung tjej.

– Har ni Bass?

Hon tittade på mig som om jag var dum i huvudet.

– Javisst, sa hon.

Ja, vad visste jag? De såg ut att ha ett rätt så stort ölsortiment, men det garanterade ju inte att de hade just den sorten. Så kom hon tillbaka med en stor stark. Jag fattade ingenting.

– Ursäkta, men jag frågade efter en Bass. Bass Pale Ale.

– Ojdå. Jag tyckte att du sa bärs. Vill du ha något annat i stället?

– Ni har alltså inte Bass.

– Nej.

– Strunt samma. Det är lugnt.

Hon gick över till andra sidan av baren. Hur jävla dum trodde hon att jag var? Skulle jag sitta i en bar och fråga om de hade bärs? Fast hon kanske var van vid dåliga skämt. Jag tog en klunk av ölen. Den var kall och god. Från vänster hörde jag den mörkhåriga prata. Det var lika bra att sitta och lyssna på dem som att bara stirra rakt fram. Kanske skulle de säga något som gav mig en möjlighet att sticka in en kommentar och få vara med i samtalet.

– Det finns så många fula människor, sa den mörkhåriga.

– Ja, det är inte klokt, sa den andra.

– Vad fan, är det mig de snackar om, tänkte jag.

– Jag tänker öppna en affär där bara snygga personer får komma in. Fula människor ska vara portade.

Det var den mörkhåriga igen.

– Vad är det här för jävla fascist?

Visst såg hon bra ut på ett sätt, om man gillade smala långa brudar utan former och med för mycket mascara runt ögonen. Men så jävla snygg var hon inte. Var hela samtalet något slags pik åt mig eller vad höll de på med? Jag hade knappt sett åt deras håll. Hade inte varit påträngande eller stört dem på något sätt. Eller var de bara elaka och dumma i huvudet i största allmänhet? Jag hade god lust att luta mig över åt deras håll och säga att jag faktiskt hade en liknande idé. Jag skulle öppna en affär där elaka och korkade människor inte fick komma in. I stället tömde jag halva glaset. Ölen var fortfarande kall och god. Det började bli mer folk i lokalen men jag såg ingen som jag kände igen. Inga kändisar, ingenting.

Åtminstone inte några jag kände till. Skulle detta vara Malmös kulturelit? Vem kunde alla dessa personer vara? Gubbsjuka redaktörer för någon obskyr kulturtidskrift som satt och tog unga svåra poeter på insidan av låren? Fotografer med vikariat på Sydsvenskan men som ”egentligen” var bildkonstnärer som fotade könshår inkletat i havregrynsgröt? Arbetslösa musiker som antingen spelade fluffpop för tuggummituggande antiintellektuella med

programledarfrisyr eller stendöd världsförbättrarrock med andefattiga slagordstexter om det kapitalistiska utsugarsamhället och behovet av en blodig revolution i Nynäshamn? Vem brydde sig?

Brudarna bredvid mig fortsatte att prata men jag lyssnade inte längre. De intresserade inte mig. Jag visste att jag tillhörde den kategorin som inte skulle få komma in i deras affär. Det fanns inte en chans att jag räknades som snygg i deras ögon. Samtidigt visste jag att om jag hade fått chansen att hångla med någon av dem så hade jag tagit den. Alla gånger. Bara det att jag visste att jag inte hade någon chans gjorde dem attraktiva. Hade jag varit känd hade det varit en annan sak, det var jag säker på. Då hade jag varit fulsnygg och inte bara ful. Jag beställde en Guinness. Den var för kall. Så jag lät den stå en stund. När jag tittade åt vänster såg jag att byxorna gled allt längre och längre ner på tjejen som satt med ryggen emot mig. Stringtrosorna satt kvar på höfterna och de syntes hur tydligt som helst. Det såg fan inte klokt ut. Modet var helt idiotiskt. Varför envisades brudarna med att dra upp trosorna halvvägs till armhålorna om de samtidigt hade brallor så lågt skurna att de visade höftbenen? Tio minuter senare, när jag tröttnat på att bara sitta och glo på mitt glas och tagit ett par klunkar, såg tittade jag ner till vänster igen. Nu såg man inte bara trosorna utan även en bra bit av skinkorna på ömse sidor om den smala tråden som satt i rövspringan. Här satt hon och visade halva arslet för mig, men det var inte ett dugg upphetsande. Jag blev mest generad. För mig var häcken den absolut mest tilldragande delen på den kvinnliga kroppen men de där jävla stringtrosorna störde mig. Jag tyckte inte det var snyggt. Dessutom var hon rejält bred om röven. Jag skulle fan öppna en affär där folk med stora rövar inte fick komma in. Tanken fick mig att skratta för mig själv. När jag slutat märkte jag att den mörkhåriga tittade på mig som om jag var dum i huvudet.

Det här var dödfött. Varför hade jag gått hit? Jag skulle inte våga prata med någon. Det var lika bra att sticka hem och bespara sig förödmjukelsen att utstå hånfulla blickar från fascistoida bimbos. Precis när jag var på väg att tömma glaset och dra så kände jag någons finger som petade mig på axeln.

– Nämen Zeke, sitter du här?

– Det verkar inte bättre.

Fingret tillhörde Hanna, en tjej jag känt för länge sedan och inte sett på många år. På den tiden hade jag tyckt att hon var ganska snygg. Det var hon fortfarande. Dessutom var hon intelligent och trevlig. Ett tag hade jag inbillat mig att hon var lite intresserad av mig, men som vanligt hade jag misstolkat vanlig vänlighet. Det var kanske mänskligt för en som inte var van vid att tjejer snackade med en. Man gick ju och hoppades. Det var ju så. Kanske hade

hon verkligen varit intresserad men jag kom aldrig så långt som till att försöka ta reda på hur det egentligen låg till. Sedan hade vi tappat kontakten. Men det hände att jag tänkte på henne ibland. Nu stod hon bredvid mig och log.

– Vad hittar du på nuförtiden?

Jag hade alltid hatat den frågan. Om man inte är något och inte är på väg att bli något utan bara flummar runt och inte vet vad fan man håller på med så är det ingen rolig fråga att svara på. Sedan jag kom in på journalistutbildningen hade det varit lättare att svara på frågan och när jag väl var klar så kunde jag för första gången i mitt liv säga vad jag var. ”Jag är journalist.” Efter ett tag började jag säga att jag var arbetslös journalist och nu var jag nästan tillbaka på ruta ett igen.

– Egentligen är jag journalist. Eller jag är journalist, fast det är lite dåligt med jobb.

– Men vad kul! Att du har blivit journalist menar jag. Det passar du till.

– Tja, kanske det. Jag vet inte. Vad gör du själv då?

– Jag forskar.

– I ämnet...

– Molekylär biologi.

– Jaha. Det låter spännande men jag vet nog inte vad det är.

– Nej, det är det ingen som vet. Är du här med kompisar?

– Nej.

– Väntar du på någon?

– Nej.

– Är du här ensam?

– Det kan man väl säga.

Så blev det tyst. Lite för länge. Jag visste inte vad hon funderade på men det hade varit trevligt om hon bjudit in mig till sitt sällskap. Fast varför skulle hon göra det? Hon kunde ju vara ute med en kille, eller med jobb eller med vem fan som helst som inte hade en aning om vem jag var och som inte brydde sig heller.

– Men det var jätteroligt att träffa dig, Zeke.

– Detsamma.

– Jag får nog ta och gå tillbaka till de andra så att de inte tror att jag har gått vilse.

– Det är kanske bäst.

– Ha det så bra.

– Detsamma, detsamma.

Jag satt kvar på min stol. På ren trots beställde jag en öl till. Brudarna bredvid mig hade flyttat över till ett bord med några jävla stekare som såg ut som om de hade kammat sig med en fläskkotlett. De såg framgångsrika ut. Kunde bjuda på drinkar. Lokalen började bli full. Människorna likaså. Varannan minut stötte någon till mig i ryggen på sin väg till eller från toaletten eller när de försökte få kontakt med bartendern. Särskilt en kille som stod med ryggen mot mig och snackade med två andra stolpskott gned hela tiden sin feta röv mot min rygg. Till slut satt han nästan i svanken på mig. Jag fick sån jävla lust att bara slå honom stenhårt på njurarna. Hade han förfrost röven och tappat all känsel? Märkte han inte att han hela tiden stötte till mig så att jag nästan spillde ut min öl? Som vanligt i såna situationer sa jag inte något. Bara tänkte att händer det en gång till så ska han få se på fan. Bara en gång till, bara en gång till. Fast han verkade ju glad. Skrattade som en jävla åsna varje gång han sagt något. Jag drack ur och reste mig. Fötterna kändes lite bortdomnade. Det var länge sedan jag druckit tre stora öl i ett svep. Bara för att jävlas släppte jag en smygare precis innan jag gick. Förhoppningsvis luktade den.

Det hade slutat regna. Bakljuset fungerade inte alls, men framlyktan glimtade till då och då. Det måste vara något slags kontaktfel. Det kunde inte vara så svårt att laga själv. Ett tag funderade jag på om jag skulle köpa något att äta. En falafel på Värnhem kanske. Men jag sket i det. Satte cykeln på gården och gick upp till mig. Från grannen hördes inte ett ljud. Jag tog av mig till kalsonger och satte på tv-n. De visade bara skit. Kanske kunde man hoppats på en film med någon bra sexscen, men inte ens det. Jag stängde skiten igen, tittade över gatan. Öken. Drog ner rullgardinerna och la mig naken på sängen. Jag befann mig i ett så hjälplöst tillstånd att det var lätt för mig att utnyttja mig själv sexuellt. Jag gjorde inget motstånd. Ännu lättare blev det när jag såg framför mig hur Hanna satt grensle över mig och red. Det hade varit fint. Det var inte så dumt på detta sättet heller. Men ändå inte riktigt samma sak. Fast jag slapp åtminstone att sätta på kondom.